

Cuprins

V-a fost dor de Familia Pofticioșilor?	2
Sunt vesel și mă amuz, sunt o maimuțică!	4
Bleah, simt dezgust, care e ca o omidă păroasă!	6
Mă simt vinovată, sunt un șoricel care vrea să se ascundă!	8
Nu știu ce să fac, sunt confuz ca o căprioară care sare de colo-colo!	10
Sunt foarte relaxat, ca un leneaș în copac!	12
Mrrrr, sunt furios, sunt un tigru gata să rupă tot cu dinții!	14
Uaaau, ce chestie! Sunt uimit ca un puișor de rândunică!	16
Mă plăcătesc, sunt un urs care nu știe ce să facă!	18
Vreau și eu telefon cum au colegii mei, sunt invidios ca o hienă!	20
Brrr, mi-e frică, sunt un iepuraș care tremură!	22
Sunt trist, îmi vine să plâng, sunt o broască-țestoasă	24
Ei da, am reușit, simt mândrie, sunt leul, regele junglei!	26
Aaaah, deloc nu-mi iese, simt frustrare, sunt ca o rămă!	28
Ce drăguuuț, simt simpatie, care e o girafă adorabilă!	30
Abia aştept, sunt nerăbdător, sunt un delfin care face salturi în valuri!	32
Meeeh, sunt dezamăgit, sunt un cățel buldog	34
Mulțumesc, sunt recunoscător, sunt un cangur!	36
Uraaa, sunt fericit, zbor liber ca un fluturas!	38

V-a fost dor de Familia Pofticioșilor?

Nu știu ce-ați făcut voi între timp, dar ei sunt foarte bine! Ema a mai crescut, merge la școală și nu mai iubește atât de mult poneii; acum e îndrăgostită de cactuși. Ah, și tocmai a descoperit că e foarte bună la matematică!

Eric a crescut și el, merge la grădiniță, e în continuare pasionat de mâncare și de sora lui. Și pentru că e un băiețel foarte sensibil, îi place să observe emoțiile pe care le simte și felul în care emoțiile acestea se simt în corpul lui. El crede că fiecare emoție seamănă cu un animal și te face să te porți ca animalul acela! Ești curios cu ce emoție seamănă porcul? Curiozitatea, de exemplu, e ca o pisică, pentru că-și bagă năsucul peste tot.

Apropo de asta, musai să vă spun și că pisicuța Ciocolata e foarte bine. Doarme toată ziua, iar noaptea explorează casa în căutare de șoricei în formă de pizza uitată cine știe pe unde.

Peștii stau în acvariu, că doar acolo e apă (bine, apă mai e și în vasul de toaletă, dar acolo chiar nu e un loc potrivit în care să înnoți).

Mami cântă prin casă, pupă Pofticioșii și scrie de dimineață până seara, iar Tati se duce la serviciu, îi scoate pe Ema și pe Eric la plimbare în parc și construiește prin casă tot felul de mobilă care arată ciudat.

Acum, că am aflat veștile importante despre familia aceasta simpatică, e timpul să știm mai multe despre porci. Adică nu, pardon, despre **emoții și animale**.

Ah, încă ceva: Eric mi-a zis să vă transmit că emoțiile, mai ales cele neplăcute, trec mai repede atunci când învățăm să le recunoaștem. Nu e foarte complicat! Așa cum înveți care e cămila și care rinocerul, tot așa înveți și care-i furia și care e invidia. Corpul nostru ne dă indicii despre ce emoții simțim și putem foarte ușor să știm care-i una și care-i alta, iar apoi, în funcție de asta, știm ce să facem ca să nu lăsăm emoția asta, valul puternic pe care-l simțim, să ne facă să rănim pe cineva sau să stricăm vreo jucărie.

Ești gata? Curios? Entuziasmat? Vesel? Nerăbdător? Somnoros? Trezirea, încep noile aventuri ale Pofticioșilor!

E-mo-ții

Sunt vesel și mă amuz,

sunt o MAIMUȚICĂ!

Sâmbătă la prânz, Ema se simte inspirată. Își pune un nas roșu de clown și o perucă foarte colorată, pe care o are de la serbarea de la școală, și începe să spună glume.

Mami și Tati râd și aplaudă, Eric râde și el. Din când în când, Tati se lovește ușor cu palmele peste genunchi, semn că i se pare tare amuzant ce face Ema.

Pisicuța Ciocolata doarme sub scaunul ei, oare de ce? Pisicuțele nu știu să râdă? Ele nu simt când ceva e amuzant?

– Eric, de ce nu râzi? îl apostrofează Ema pe fratele ei, când observă că Eric nu e atent.

– Scuze, mă gândeam.

– Acuma nu te gândești, acuma râzi, spune Ema cu mâinile în șold, că eu de-asta mă strofoc și transpir aici cu peruca asta!

Uite, Mami și Tati râd ca niște maimuțici vesele, numai tu stai ca un hipopotam micuț și nemulțumit!

– Ai dreptate, Ema, intervine Mami, **veselă** chiar e ca o maimuțică, nu? Te face să vrei să sari și să țipi și să dai din palme așa, ca și cum ai fi o sticlă de apă cu multe bule care vor să iasă afară!

– Exact, e foarte bine să fi vesel! Eric, tu de ce nu vrei să râzi? insistă Ema.

– Ema, răspunde Eric serios, să știi că emoțiile nu vin când vrei tu, ele vin și pleacă doar când vor ele.

– Ce mai sunt și memoțiile astea? spune Ema îmbuștată, punând pe capul lui Tati peruca cea colorată.

– E-MO-ȚII. Sunt lucrurile pe care le simte suflul nostru, care trec în câteva secunde și care ne fac să ne purtăm într-un *anumit* fel.

– Adică, de exemplu, când suntem veseli, râdem, deschidem brațele și închidem ochii, intervine și Mami.

– Da, și dăm din mâini ca o maimuțică, uneori ne vine să și dansăm, vorbim mai tare... explică Eric.

– Îmi place emoția asta, **veselie**, aş vrea să-o simt tot timpul, zice Ema.

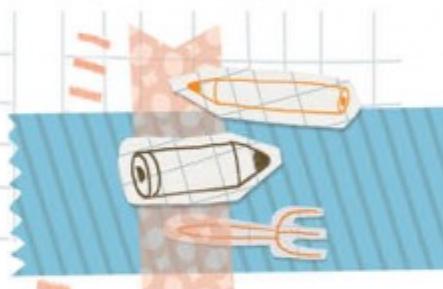
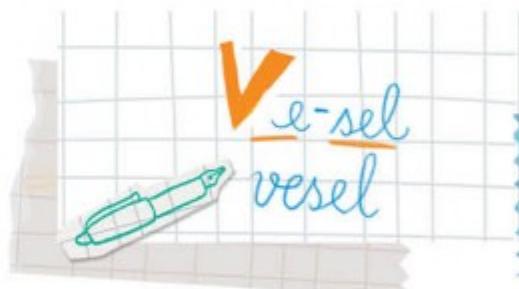
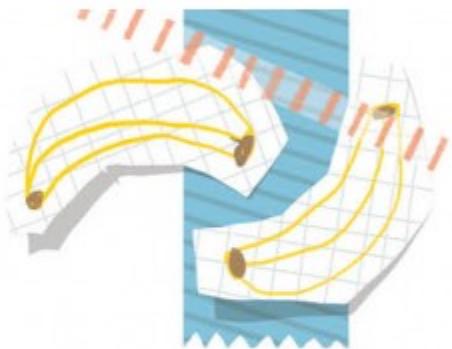
– Daaa, toți am vrea, dar, ca toate emoțiile, veselia dispare după câteva minute sau secunde și în locul ei apare altă emoție și tot așa.

– Ca valurile mării? Se duc și vin unele după altele?

– Exact așa. Ești o surioară foarte isteață. și amuzantă, mai zice Eric, foarte mândru de sora lui.

Să nu-i spuneți lui Eric, dar și mândria e tot o emoție. Dacă ar fi un animal, eu cred că mândria ar fi un păun cu o coadă foarte mare și frumoasă.

Dar să mai vedem și alte întâmplări de-ale Pofticioșilor, care, ca și voi, simt tot felul de emoții în fiecare zi.

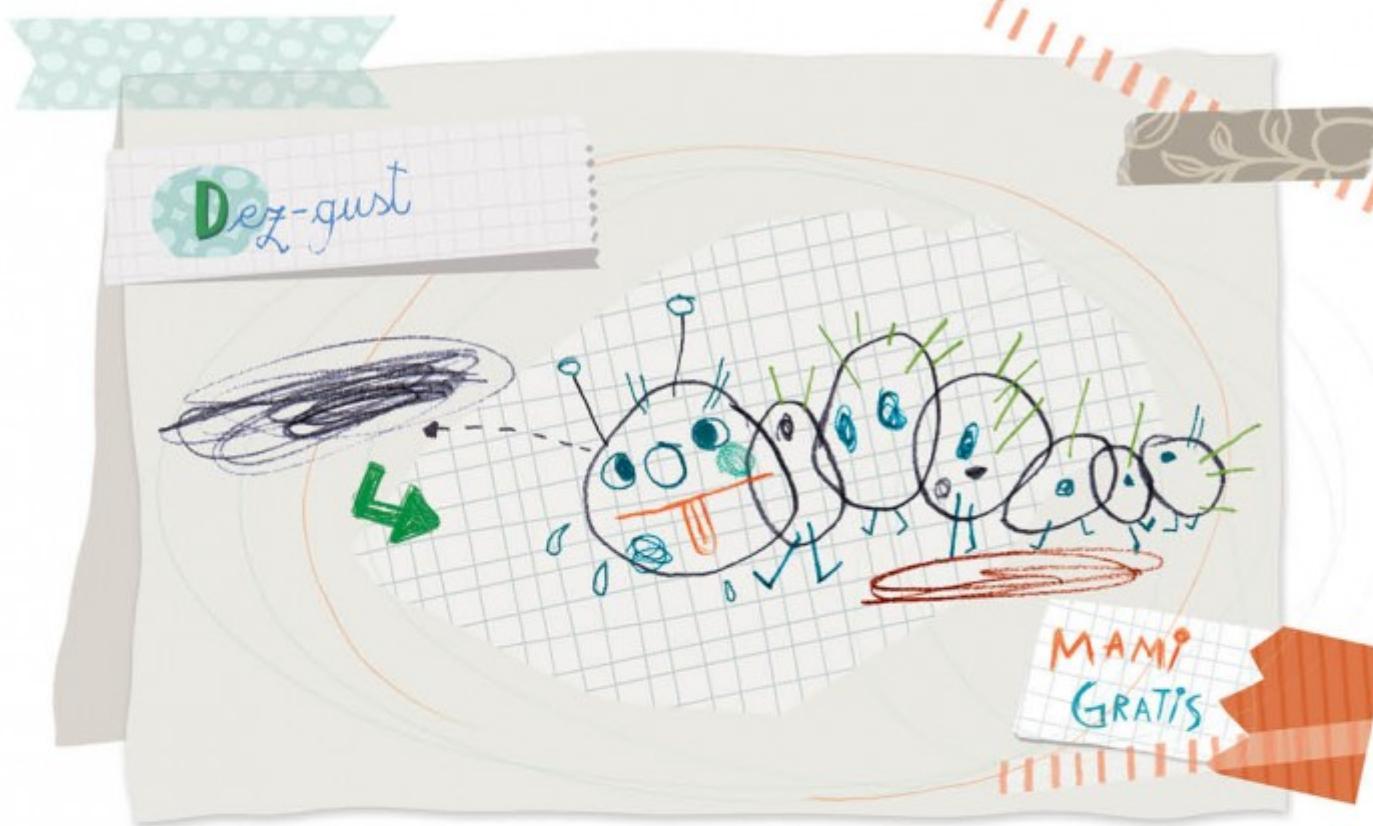
Bleah,

simt dezgust,
care e ca o OMIDĂ PĂROASĂ !

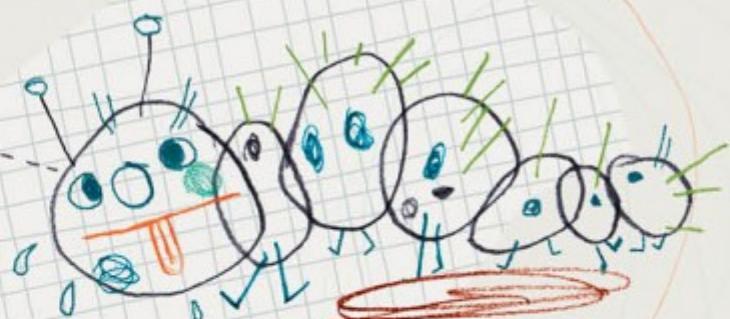
Într-o după-amiază liniștită, în timp ce Ema își face temele la matematică, peștii înoată și pisicuța sforăie, Eric dă năvală în sufragerie, unde Mami citește liniștită o carte.

— Maaaami, vino repede să vezi expoziția mea! E ceva ultra deosebit, biletul costă trei miliarde de lei, dar, pentru că te iubesc, pentru tine e gratis!

Și o trage pe Mami în camera lui și a Emei. Acolo, Mami, care abia își scosese nasul din carte, să cadă lată pe covor.

Dez-gust

MAMI
GRATIS

Pe marginea patului lui Eric tronează o expoziție de... muci. Da, ai citit bine. Muci aliniați unul după altul, pe pat. Iaics!

– Mami, uite, aici am pus muci galbeni. Aici albi. Aceștia sunt mai lipicioși, de când am fost răcit.

Mami e verde la față. Pare că o să se prăvălească pe podea. Simte că și cum o omidă păroasă îi coboară pe gât la vale. Bleaaah!

Aceasta e emoția de **dezgust**. Cea mai bună cale de a o lăsa să se ducă în treaba ei este să te îndepărtezi de obiectul care o provoacă. Curând te vei simți iar bine. Dezgustul e foarte util, pentru că ne apără de lucrurile care ne pot otrăvi sau răni.

– Eric, ăăăă, nu știu ce să zic, nu e o expoziție prea apetisantă, zice Mami privind spre tavan...

– Aaaa, ce păcat, eu eram sigur că o să-ți placă! Mă gândeam că o să vrei să faci și poze, să i le trimiți lui Tati la serviciu. Dar înțeleg, nu mă supăr, la o adică oricum n-ai plătit bilet.

Mami se întoarce la citit pe canapea, încercând din răsputeri să uite expoziția ciudată pe care tocmai o vizitase. Gratis. Bleah.

